

Kelly Moran

Wat tussen de regels geschreven staat

Bookish Belles-serie, deel 2

Beste bezoekers,

Welkom in Vallantine, Georgia, waar alleen de bewoners van de stad nog betoverender zijn dan de Belle of Georgia-perziken die ons roem hebben gebracht.

Gesticht in 1870 door William en Katherine Vallantine biedt ons gemoedelijke, schilderachtige stadje een thuis aan vijftwintighonderd inwoners. Het idyllische Vallantine ligt tussen Statesboro en Savannah en vlijt zich tegen de rivier de Ogeechee. Voor een aangenaam verblijf kun je hier kiezen uit drie pensions, twee B&B's of een hotel aan de rand van de stad, en een aantal familierestaurants waar iedereen culinair wordt verwend.

Tijdens uw bezoek moet u beslist ook ons marktplein bezoeken. In de met keien geplaveide straatjes rond het plein vindt u vijfenveertig bijzondere winkels. Gun uzelf een riviercruise met romantisch diner bij zonsondergang of een rijtoer met een koets door de historische plantagewijk. Geniet van een wandeling over de begraafplaats van Vallantine of door het Peach Park, waar standbeelden herinneren aan belangrijke historische personen en waar honderdjarige eiken, overwoekerd door Spaans mos, voor schaduw zorgen. Je kunt zelfs de bibliotheek gaan bekijken die William hier in 1875 liet bouwen voor zijn boekminnende vrouw Katherine. Het gebouw wordt momenteel gerestaureerd.

Sommige mensen zeggen dat je de geest van Katherine nog altijd tussen de boekenkasten kunt ontmoeten terwijl ze in haar lievelingsboeken leest en een bezoeker die op zoek is naar ken-

nis te hulp schiet.

Misschien heeft het jaarlijkse Perzikenfeest of Pecanfestival u naar de stad gelokt, maar de charme die zuidelijke staten eigen is zou bij u weleens het verlangen kunnen oproepen om hier voorgoed te blijven. Gastvrijheid zit in onze genen. Vergeet niet om voor uw vertrek in elk geval Miss Katie nog te begroeten, de eerste Belle of Georgia-perzikboom die in de stad is geplant. Ze is vernoemd naar de hooggewaardeerde Katherine Vallantine. In onze streken zijn we ervan overtuigd dat zo'n bezoekje je geluk brengt en een leven vol liefde. En heel af en toe, als ze in de juiste stemming is, vervult Miss Katie zelfs uw wensen.

Ik hoop u snel weer te zien!

Gunner Davis, burgemeester van Vallantine

1

Scarlett Taylor drukte haar gezicht in het kussen en kreunde terwijl er iemand op haar slaapkamerdeur bleef kloppen. Eén dag. Eén dag een keertje uitslapen. Was dat al te veel gevraagd? Het bruiloftsfeest van de Rovers dat gisteren op haar plantage werd gevierd was pas na enen afgelopen. Vervolgens had ze nog een uur nodig gehad om de boel weer een beetje te fatsoeneren.

En weer werd er geklopt.

Ze kreunde opnieuw en opende één oog om op de wekker op haar nachtkastje te kijken. God nee zeg, het was pas acht uur. Ze had voor twaalf uur geen afspraken. Dat wist ze zeker omdat ze daarop had gelet. Heel bewust. Om uit te kunnen slapen.

Het zonlicht viel op haar gezicht toen ze op haar zij ging liggen. Ze was vergeten de gordijnen dicht te doen voordat ze vannacht in bed was geploft. Stofdeeltjes zweefden door de balkondeur naar binnen.

Cotton, die blijkbaar dacht dat ze nu zou opstaan, wreef zijn kopje met de witte vacht tegen haar hals en snorde zo hard dat de vloer ervan leek te trillen. Afwezig aaide ze hem.

Er werd opnieuw geklopt.

Ah, verdomme! 'Wat is er?'

'Heb je iets aan?'

Deze diepe, rauwe stem kon maar aan één man behoren, en ze was niet in de stemming voor hem.

'Nee.'

Toch werd de deurknop omgedraaid en ging de zware, kunstig versierde deur knarsend open.

Daar stapte Aden Zenuwpees Abner de kamer binnen, in een versleten spijkerbroek en een wit T-shirt dat zijn bicipsen benadrukte en met die charmante grijns op zijn gezicht waarvan iedere debutante in Vallantine onmiddellijk in katzwijm viel. Zijn verwarde, rossige haar was iets te lang, de bijpassende zweem van een baard paste er goed bij.

Dat hij via haar slaapkamerdeur binnenkwam en niet via het latwerk voor de rozen op haar balkon was geklommen, deed hij nog maar betrekkelijk kort. Hij was er ongeveer drie jaar geleden mee begonnen toen Scarlett een deel van het landgoed van de familie Taylor aan hem had verkocht zodat hij er zijn bedrijf voor koetstochten kon opzetten. De stallen en paarden waarvan hij zo hield waren onderdeel van de overeenkomst geweest. Ze wist niet precies waarom hij van de ene op de andere dag zijn route naar haar slaapkamer had veranderd, maar het balkon had eigenlijk wel haar voorkeur gehad. Al in hun kindertijd was hij om uiteenlopende redenen naar haar toe geklommen, variërend van een storm waarvan hij zenuwachtig was geworden tot een nieuwe huilbui waarin zij door toedoen van haar ouders was uitgebarsten. Alles veranderde, en ook al hield ze van vooruitgang, ze hoopte toch dat sommige dingen altijd zouden blijven zoals ze waren.

Ze lag nog steeds op bed en keek hem met half dichtgeknepen ogen aan: 'Ik heb je gezegd dat ik nog niet aangekleed was.'

'Je hebt gelogen.' Hij kwam op de rand van haar bed zitten, de matras gaf mee onder zijn gewicht. Hij reikte haar een dampende beker koffie aan. 'Je wacht altijd een beetje met je antwoord als je van plan bent tegen me te liegen.'

Ze rolde met haar ogen terwijl ze overeind kwam en de koffie aanpakte. De rode deken met zijn goudkleurige strepen

gleed omlaag tot op haar heupen en onthulde haar zwartzijden nachthemd.

Toen hij schrok en vlug naar het plafond keek, grijnsde ze. Net goed, dacht ze.

‘Ik lieg niet.’ Ze nam een slok koffie en knikte. Een scheutje room, twee suikerklontjes. Aden had ook best zijn goede kanten.

‘Dat klopt. Normaal niet. Alleen tegen mij.’

Ze dacht na over een weerwoord maar hield zich in. Tegenover hem had ze inderdaad de neiging de waarheid een beetje geweld aan te doen. Niks ergs. Alleen op momenten dat ze verstandig moest blijven. Zo rook hij altijd naar versgemaaid gras, ze was al sinds haar kinderjaren dol op die geur. Maar dat zou ze nooit toegeven, in plaats daarvan haalde ze haar neus op en ze beweerde dan dat hij stonk naar het leven op het land.

Maar ze kon hem niet voor de gek houden.

‘Trek wat aan, lieverd.’

‘Dat zijn gewoon borsten hoor, Aden. Ik heb een nachthemd aan.’

‘Een niemendalletje, en ik hoef niet zo nodig over je, eh, borsten te praten.’

‘In mijn badpak zie je meer.’

‘Dat weet ik echt wel.’

Cotton, dat mispunt, wandelde naar Aden en wipte op zijn schoot om zich te laten aaien. Aden gunde hem dat plezier, hij tuurde ondertussen nog steeds naar het plafond.

Met een bozige blik trok Scarlett de deken op tot over haar borsten en hield hem met haar onderarm vast. Ondanks al zijn avontuurtjes met vrouwen was hij een goedmoedige gentleman van de oude stempel uit het zuiden – die ze altijd graag een beetje probeerde.

‘Vind je mijn borsten soms niet mooi?’

Hij kneep zijn ogen samen en slaakte een zucht: ‘Je wordt

nog eens mijn dood, juffie.'

'Er is nog niks gebeurd.' Ze nam nog een slok koffie. 'Ik lig weer helemaal onder de deken. Je kunt je ogen gerust weer opendoen.'

Hij keek haar een moment aan en wendde toen zijn blik af. Hij leek elk detail in haar kamer aandachtig te bekijken en ondertussen zijn gedachten op een rijtje te zetten: de meubels van walnoothout, het hemelbed, een weelderige bos bloemen uit de grote tuin achter het huis, het plucheachtige tapijt. Zijn ogen bleven iets te lang op de balkondeuren naast haar badkamer hangen.

'Waarom heb je me wakker gemaakt?'

Zijn kristalheldere, ongelooflijk blauwe ogen keken haar aan toen hij zijn hoofd naar haar omdraaide. Hij had zelf niet goed door wat die ogen met iemand deden.

'Beneden staat de moeder van Darcy Lynn Freemore. Ze wil per se met je spreken. Ik zag dat Charlene haar netjes probeerde af te poeieren. Ik heb gezegd dat ik je zou halen.'

Charlene was Scarletts assistent en Darcy's bruiloft zou pas de volgende maand zijn. Wat kon er nou zo belangrijk zijn dat de moeder van de bruid op dit onzalige tijdstip op de vroege zondagochtend zomaar langskwam?

'Heeft ze verteld wat ze wilde?'

'Nee, maar er zit haar duidelijk iets dwars.'

Lekker is dat. Scarlett gooide de deken van zich af, stond op en dronk op weg naar de badkamer nog snel haar koffie op.

'Volgens mij heb je niet gelogen, lieverd. Je hebt je inderdaad nog niet aangekleed.'

'En jij bent niet de eerste man die naar mijn voorgevel of kont staart, Aden.'

'Ik heb niet...' Hij zuchtte hoorbaar. 'Ik ga de kat eten geven.'

'Dank je wel.'

Ze deed de badkamerdeur achter zich dicht, liep naar het badkamermeubel, poetste haar tanden, en omdat ze geen tijd

meer had om te douchen, bond ze haar haar op tot een paardenstaart. Ze nam wel uitgebreid de tijd voor haar make-up, zoals haar moeder het haar al vanaf haar puberteit had ingeprent. Toen ze ten slotte klaar was, zocht ze een outfit bij elkaar in haar inloopkast.

Deze zondag had ze om twaalf uur een afspraak voor een babyshower – dat hoorde er nu eenmaal bij als je een bloeiend evenementenbureau op de familieplantage had. Omdat ze haar klanten straks vermoedelijk over haar landgoed moest rondleiden, koos ze een gele zomerjurk uit. In juli was het in de mooie staat Georgia nou eenmaal ongenadig heet. 's Middags zouden de padden op het asfalt worden gesmoord, zoals ze in de zuidelijke staten zo plastisch zeggen.

Tevreden glipte ze in een paar zwarte flatjes, pakte haar smartphone en liep haar slaapkamer uit om zich over mevrouw Freemore te ontfermen.

Scarlett hield van haar huis, en ze vond het nooit vanzelfsprekend dat ze hier woonde. Sinds miss Maureen, Scarletts grootmoeder, was overleden en haar hele bezit aan haar had nagelaten, probeerde ze het op elk moment op zijn waarde te schatten. Haar geldbeluste ouders waren verbijsterd geweest dat Scarlett de plantage zou erven, maar miss Maureen had altijd duidelijk gemaakt wat ze wilde. Haar grootmoeder was rijker geweest dan een oliebaron, maar ze had andere mensen nooit slecht behandeld en er nooit een geheim van gemaakt hoezeer het snobisme van haar zoon en schoondochter haar tegenstond.

Het huis beschikte over dertien gemeubileerde kamers, waarvan vijf op de begane grond, die voor de events werd gebruikt. Hier had Scarlett ook een ruimte ingericht als klein museum voor 'zwarte geschiedenis', want de erfenis van de plantages in het zuiden kon niet worden losgezien van de wreedheid van de slavernij. Daar viel niets fraais aan te ont-

dekken, en ze wist dat haar grootmoeder het met haar eens zou zijn geweest. De eerste verdieping was helemaal Scarletts domein, met keuken en woonkamer. De resterende vertrekken waren logeerkamers en een bibliotheek. Overal had je glanzend opgewreven parketvloeren en cassetteplafonds. Telkens als ze 's morgens haar kamers voor de rest van de dag verliet, glimlachte ze. Ze vond het een zegen om zo'n van geschiedenis doortrokken landgoed te bezitten en het als gastvrouw met de kleine gemeenschap van Vallantine te mogen delen.

Ze legde haar hand op de leuning terwijl ze de brede mahoniehouten trap naar de toegangshal afdaalde, waar een nerveuze Charlene haar strenge blonde knot met haar ene hand telkens even opduwde. Met haar andere hand gebaarde ze naar haar. Scarlett voelde zich schuldig omdat ze zoveel tijd nodig had gehad, maar binnen de familie Taylor voelde het bijna als een misdaad om gasten te ontvangen als je er nog niet tiptop uitzag. Dat zou haar moeder haar dan ook eeuwig voorhouden als ze ervan zou horen.

Mevrouw Freemore, die een pruimenblauw broekpak droeg en een snerp gesneden bob had waarbij niet één haartje een uitstapje waagde, keek Scarletts assistent zo misprijzend aan als een herenboer een dagloner.

Aan de zijkant leunde Aden met gekruiste armen tegen de deur van de Mirtezaal en observeerde het tafereel. Aan het trillen van zijn kaken zag Scarlett duidelijk dat hij zijn tanden omwille van haar op elkaar klemde.

Nou, vooruit dan maar.

'Mevrouw Freemore, wat fijn dat u ons bezoekt, en dan ook nog zo vroeg op de zondagochtend.' Scarlett glimlachte op een manier die ze voor neerbuigende krengen had gereserveerd. Geen wonder dat deze vrouw al tientallen jaren met haar moeder was bevriend. Ze leken in tal van opzichten als twee druppels water op elkaar. 'Waarmee kan ik u helpen?'

De vrouw snoof: 'Misschien moet u om te beginnen uw medewerker terechtwijzen.'

Aha, zo'n ochtend zou het dus weleens kunnen worden...

En ook al was Charlene dan misschien haar ondergeschikte, ze hielp wel mee om Scarletts bedrijf goed te laten draaien en ze bekommerde zich ook om de kleinste details. Ze verdiende absoluut geen hatelijke opmerkingen.

Scarlett haalde rustig adem en wendde zich tot Charlene: 'Zou je alsjeblieft wat komkommerwater voor onze gast willen halen? En laat de keuken er ook genoeg van maken voor onze vergadering van twaalf uur.'

Met grote ogen van opluchting knikte Charlene en liep naar de keuken.

Aden ging rechtop staan, maar Scarlett schudde nauwelijks merkbaar haar hoofd. Dit was haar werk, en mevrouw Free-more leek hem nog niet eens te hebben opgemerkt. Niettemin was Scarlett blij met de rugdekking die hij gaf.

Glimlachend richtte ze zich tot de moeder van de bruid. 'Ik wil u vragen om in mijn huis of bedrijfsruimte niet onbeleefd te worden en niemand te beledigen, of het nu vrienden, gasten, familieleden of mijn medewerkers zijn. U moet hen behandelen met het respect dat ze verdienen.' Ze rechtte haar rug en negeerde de spreekwoordelijke stoom die uit de oren van de vrouw kwam. 'Dus, waarmee kunnen we u vandaag helpen?'

'Toe even, Scarlett, onze families kennen elkaar sinds...'

'Laatste waarschuwing, *ma'am*. U bent hier buiten kantoor-tijd en zonder afspraak opgedoken en doet ook nog eens on-aardig tegen mijn mensen.'

Ze sputterde nog wat en liet het er verder bij. 'Oké. We moeten Darcy's bruiloftsreceptie van de Wilgenkamer naar de Azaleazaal verplaatsen. Een aantal verre verwanten heeft op het laatste moment gezegd dat ze zullen komen, we hebben dus meer ruimte nodig.'

Scarlett liet haar hoofd zakken. Dit evenement was al achttien maanden geleden afgesproken. Ze hadden het al verplaatst van de Magnoliakamer, een middelgrote zaal, naar de Wilgenkamer, haar op een na grootste ruimte. Op dagen dat er bruiloften waren, planden ze nooit andere evenementen, want alle zalen liepen uit op de toegangshal. Ze draaiden dan simpelweg de deuren van de andere kamers op slot. Bruiloften begonnen vaak al op vrijdagavond met de generale repetitie, op zaterdag vond dan de plechtigheid zelf plaats en op zondag werden de cadeaus uitgepakt. Mevrouw Freemores wens was in principe uitvoerbaar, want de andere ruimten waren beschikbaar, maar een maand voor de bruiloft zou het nog een hele toer zijn om alles om te gooien. Per slot van rekening moest ook met andere factoren rekening worden gehouden, zoals de placering, de bloemen en de catering. En dan vróég ze er niet gewoon om, ze somméeerde het, en dat nadat ze Scarletts huis had bestormd en zich verschrikkelijk arrogant had gedragen.

‘Laten we naar mijn kantoor gaan.’

Zonder een antwoord af te wachten, draaide Scarlett zich om en liep door de gang links van de trap, waarbij haar flatjes bijna geruisloos over de zwart-wit geruite tegels zweefden.

Het kleine vertrek was ooit de garderobe geweest die ze, nadat die overbodig was geworden, voor zichzelf en Charlene had laten verbouwen. Er pasten net twee bureaus in die tegen de tegenoverliggende wanden stonden.

Mevrouw Freemore volgde haar naar binnen en ging met enige zwier op de rand van een fraai versierde leren stoel tegenover Scarletts bureau zitten.

Scarlett liet zich op haar stoel vallen en zette de computer aan. ‘Hoeveel extra gasten verwacht u?’

‘Vijftig, om en nabij.’

Godsklere! De bruiloft wás al voor honderdvijftig gasten gepland. In de Azaleazaal, haar grootste ruimte, mochten

maar tweehonderd mensen. Ze moesten de plechtigheid naar de buitenlucht verplaatsen als er nog meer gasten bij kwamen – iets wat ze mevrouw Freemore bij de reservering al nadrukkelijk had verteld.

‘De benodigdheden zullen geen probleem zijn. We hebben ruimschoots genoeg linnen servetten en zo in de gewenste kleur op voorraad.’ Geelgroen. Gadver. ‘Maar we moeten voor de aanpassingen wel extra kosten in rekening brengen.’

‘Dat is goed.’

Oké dan. ‘We hebben extra obers nodig en meer maaltijden van de catering. De bloemenarrangementen kunnen we waarschijnlijk wat royaler verdelen, maar dat hangt wel van de beschikbaarheid af. Ik zal Bloom Boutique bellen of ze op de dag zelf meer kunnen leveren. En zo niet, dan probeer ik het bij Betty van de tuinvereniging, maar beloven kan ik niets.’

‘We hebben witte rozen en gele asters besteld.’

‘Ja, maar dat was voordat ik wist van de vijftig extra gasten. We hebben het hier over vijf tot acht extra tafels, nog afgezien van de bogen.’

‘Ik verwacht dat we krijgen waarvoor we hebben betaald.’

Scarlett toverde een suikerzoete glimlach op haar gezicht en knipoogde. ‘U krijgt waar voor uw geld. Maar het kan wel lastig worden om de extra posten die u nog niet hebt betaald nog op tijd te regelen. Ik zeg u in alle eerlijkheid dat dat wel eens problemen kan opleveren.’

‘Ik wil dat alles perfect is.’

Scarlett zei het niet graag, maar zoiets bestond niet. ‘We zullen de perfectie proberen te benaderen.’

Ze rekende het even door en schreef een getal op een papiertje. ‘Dat is het verschil dat u zou moeten bijleggen.’

‘Dat is absurd. Dat betaal ik niet.’

Deze familie was al even welvarend als die van Scarlett. Ze konden het zich permitteren. En zij eiste amper dertig dagen

voor de grote dag deze aanpassing.

Scarlett stond op. 'Misschien kunt u uw verre verwanten dan beter adviseren om thuis te blijven. Dan kunt u de Wilgenkamer gebruiken en loopt alles verder op rolletjes.'

Mevrouw Freemore brieste: 'Zoiets heb ik echt nog nooit meegemaakt!'

Dat geloofde Scarlett graag. Mensen als zij kregen zelden nee te horen.

De vrouw opende haar handtas, haalde haar chequeboek tevoorschijn en krabbelde er snuivend een bedrag op. Ze scheurde de cheque uit het boekje en gaf hem aan Scarlett. 'Dit is afzetterij als u het mij vraagt.'

'Ik vraag het u echter niet, en het gaat hier wel om de brui-
loft van uw dochter. We steken er een hoop tijd en moeite in om er iets heel bijzonders van te maken. Het moet natuurlijk wel een schitterende dag worden.'

Mevrouw Freemore ging staan en draaide zich al om naar de deur.

'Als u de volgende keer iets wilt veranderen of bespreken, bel dan alstublieft eerst voor een afspraak. Vandaag was een uitzondering.'

Het woedende staccato van haar hakken op de gang was een onnodig uitroepteken.

Een seconde of tien later sloot Scarlett haar ogen en liet zich weer op haar stoel vallen.

Ze hoorde voetstappen in de hal en wist instinctief dat het Aden was. Ze had geen idee waarom, maar al vanaf hun kindertijd vocht hij voor haar tegen draken en gaf haar altijd rugdekking. Meestal liet ze het gebeuren, tenzij het om haar evenementenbureau ging.

'Ik snap niet waarom je die drek van haar accepteert.'

Ze haalde haar schouders op. 'Ach, dat hoort nu eenmaal bij een goede klantenservice.'

Hij maakte het zich makkelijk in de stoel tegenover haar,

zijn benen op z'n Adens nonchalant uitgestrekt, en observeerde haar. Dat deed hij vaak. Ze was er inmiddels aan gewend. Er waren echter opvallend genoeg ook momenten dat hij haar niet alleen probeerde te doorgronden maar dat zijn blikken zich direct in haar hersenen boorden. Meestal liet dat haar verder onverschillig, maar nu werd ze nieuwsgierig.

'A penny for your thoughts, Aden.'

Zijn wenkbrauwen schoten de hoogte in. 'Is dat alles wat ze waard zijn?'

Ze voelde ergernis opkomen. Als kinderen hadden ze al een haat-liefdeverhouding met elkaar, die ook in hun volwassen jaren nog sterk aanwezig was. Ze maakten ruzie. Ze verzoenden zich. Het was een voortdurende krachtmeting. Maar ze respecteerden elkaar altijd. En ze had nooit, geen enkele keer, ook maar de suggestie gewekt dat ze op hem neerkeek. Zijn reactie kwetste haar.

'Relax, Scarlett. Ik maak maar een grapje.'

Nee, dat was niet zo, maar waarom zei hij niet wat hij dacht? Dat was niet zijn gewoonte. 'Wie liegt hier nou?'

Hij kneep zijn ogen een beetje samen, maar verder liet hij niet blijken wat er echt in hem omging. 'Snobisme hoeft je niet met een goede klantenservice te beantwoorden. Het is een gebrek aan fatsoen van haar kant. Jij hebt met dat soort lui, die duurdere kleren hebben dan mijn vader met zijn jaarsalaris kon betalen, als kind al thee zitten drinken en beignets gegeten, en desondanks behandelen ze je als een voetveeg.'

'Ik heb haar toch op haar plaats gezet, of niet dan?'

Hij bromde. 'Dat klopt, ja. Dat heb je goed gedaan.'

En wat was verdomme dan zijn probleem?

Hij boog voorover en plantte zijn ellebogen op zijn bovenbenen. 'Niemand heeft het recht zo tegen je te keer te gaan en mensen uit je eigen milieu al helemaal niet.'

Ja hoor, het was weer zover. Wat deed het er nou toe hoeveel geld ze op de bank had? Aan fatsoen hing geen prijskaartje.

En de mensen uit haar 'milieu' interesseerden hem anders ook niet. Hij ging zijn weg, zij de hare, en raakvlakken waren er nooit geweest.

'Ik moet hier een bedrijf runnen. Ik hou van mijn werk. Dan moet je weleens zoete broodjes bakken met een vervelende moeder van de bruid.'

'Ze was niet gewoon vervelend, schatje. Het is een takkenwif.'

Schatje? Dat was een nieuwe koosnaam. Als hij sarcastisch of gespannen was, noemde hij haar normaal gesproken 'lieverd'. 'Ik wil jouw illusies niet graag verstoren maar het is altijd al een takkenwif geweest.'

'Niet tegenover jou.' Zijn kaakspieren trilden opnieuw.

Aha, het ging hier dus om de verdediging van haar eer. 'Ik kan prima op mezelf passen.'

'Ach wat!' Hij stond op en stak zijn handen in zijn broekzakken. Toen hij wegliep, riep hij haar over zijn schouder toe: 'Dat betekent niet dat ik wat hier vanmorgen is gebeurd maar leuk moet vinden.'

2

Aden kwam op blote voeten het terras op en gaf Forest en Graham een flesje bier voordat hij op een van de Adirondackstoelen ging zitten. Ze ontmoetten elkaar sinds een paar maanden op deze spontane ‘mannenavonden’, en hij moest toegeven dat hij er wel plezier in had. Een beetje hangen en kletsen met een paar kameraden. Hij kon zo zijn hoofd een beetje leegmaken, en het was een welkome afleiding.

Forest was in Vallantine opgegroeid, maar Graham was hier nog maar kortgeleden vanuit het noorden naartoe getrokken. Hij was als redacteur begonnen bij de *Gazette*, het plaatselijke sufferdje, en had er een succesvolle onderneming van gemaakt. Nou ja, hijzelf en zijn vriendin Rebecca, en inmiddels waren ze eigenaar van de krant. Aden mocht hem wel. Hij was slim, grappig, eerlijk, en hij leek hun Rebecca gelukkig te maken. Dat was alles wat er voor Aden toe deed. Ze had het in haar leven niet makkelijk gehad. Haar ouders waren op haar achtste verongelukt en haar grootmoeder was vier maanden geleden gestorven. Daarna was ze vanuit de grote stad terugverhuisd naar Vallantine. Zij en Graham waren een geweldig stel.

Boven hun hoofden fonkelden ontelbare sterren, die hier niet aan het oog werden onttrokken door smog of het licht van de stad. Het dichte gras en de bladeren van de honderdjarige eiken die her en der op het terrein stonden, ruisten in de zachte avondbries. Het was snikheet, maar nadat de zon was ondergegaan kon je de hitte beter verdragen. De klamme

lucht hing om Aden heen als een opdringerige ex, maar de milde wind bracht enige verlichting en waaide een boeket aan geuren uit Scarletts tuin naar hen toe, geuren die zich vermengden met de chloorlucht van haar zwembad achter het hoofdgebouw.

Hij keek in de richting van haar huis. Er lagen een paar hectares tussen de oostkant van haar huis en de achterkant van het zijne. Het licht in haar slaapkamer was uit, wat betekende dat ze nog beneden in haar kantoor aan het werk was of boven in haar woonkamer aan de achterkant van het huis een slechte liefdesfilm zat te kijken. Als ze een boek zou lezen, zou ze in de zomer op het balkon zitten, maar helaas was dat vandaag niet het geval.

Hoe vaak en hoeveel jaar al had hij naar dat raam daarboven gekeken? Het was voor hem een merkwaardig soort lichtbaken geworden, en hij wist doorgaans niet of hij ernaartoe of ervandaan moest lopen. En de laatste tijd dacht hij voortdurend alleen maar aan haar.

Tjonge jonge, het leek werkelijk wel of hij een masochistisch kantje had.

‘De *Bookish Belles* schieten aardig op met de bibliotheek, schijnt het.’ Graham kuchte en peuterde met zijn duim het etiket van zijn bierflesje. ‘Er wordt lustig op los gehamerd. Volgens Rebecca staan de steigers voor de aanbouw er al.’

Zoiets was alleen mogelijk in een stadje in het zuiden: dat moeders hun dochters alle drie naar literaire heldinnen hadden genoemd en dat de bewoners hen vervolgens de ‘Bookish Belles’ hadden gedoopt. Net als Forest was ook Aden opgegroeid met Rebecca, Scarlett en Dorothy in de buurt. Hun bijnamen getrouw hielden ze van literatuur en hadden ze de leesclub van de stad weer tot leven gewekt nadat de eigenaar de oude bibliotheek aan hen had overgedaan. Het was goed om de boel aan te pakken omdat het gebouw nogal bouwvallig was, al sinds hun kindertijd eigenlijk.

‘Ja, ze schieten aardig op.’ Forest plukte aan zijn donkere baard. ‘In het begin was ik nog wat huiverig over hun plannen, maar ze hadden geweldige ideeën hoe je het gebouw kon moderniseren en tegelijk de oorspronkelijke elementen kon behouden. Ik kon het Historisch Genootschap zonder al te veel moeite warm krijgen voor negentig procent van hun plannen.’

Aden knikte. ‘Mooi.’ Hij was helemaal vergeten dat Forest lid van het Historisch Genootschap was. ‘Het was echt om te huilen als je zag hoe belabberd het gebouw erbij stond.’

Niemand respecteerte tegenwoordig nog het verleden. Alles moest altijd smetteloos glanzend, nieuw en hypermodern zijn. Maar je mocht niet vergeten waar je vandaan kwam, want van de fouten uit het verleden kon je leren.

Sheldon Brown, de vroegere eigenaar van de bibliotheek van Vallantine, was de laatste nog levende nazaat van de grondleggers van de stad, William en Katherine Vallantine. Iedereen wist dat Sheldon altijd heen en weer werd geslingerd tussen zijn familieplichten en de impuls om alle schepen achter zich te verbranden, en toch had hij ontelbare keren geprobeerd met alles wat hij in zich had de bibliotheek te redden. De Belles brachten dit karwei nu tot een goed einde.

‘Dat klopt.’ Forest zuchtte en keek naar de stallen in de verte. ‘Hoe gaan de zaken?’ vroeg hij aan Aden.

‘Druk.’ Door de toeristen en het Perzikenfeest was er in de zomer altijd veel te beleven. De mensen lieten zich graag in de ouderwetse koetsen door de historische delen van de stad rijden. Maar ook in de herfst moest hij met de rondleidingen over de begraafplaats en tijdens Halloween altijd flink aanpopen. ‘Dit weekend ben ik weer in touw voor een bruiloft die Scarlett begeleidt.’

Graham schudde zijn hoofd terwijl een milde bries zijn zwarte haar in de war bracht. ‘Jij hebt echt de coolste job die ik ken.’

Aden grijsde en leunde zijn hoofd tegen de rugleuning van zijn stoel. 'Soms wel, ja.'

Hij was graag met zijn paarden aan het werk, de paarden die zonder Scarlett niet van hem zouden zijn.

Al drie generaties lang was zijn familie in dienst van de hare en daar was helemaal niets mis mee. Werk was werk, en ze hadden er altijd goed van kunnen leven. Scarletts grootmoeder, die erop had gestaan om 'miss Maureen' genoemd te worden omdat ze zich als '*grandma*' te oud had gevoeld, was altijd vriendelijk en eerlijk tegen Aden geweest. Hoewel Scarletts ouders haar vriendschappelijke relatie met hem afkeurden, had miss Maureen haar machtswoord gesproken en Aden enthousiast gemaakt voor de tochten met de paardenkoetsen. In de stad werd iets dergelijks tot dan toe maar mondjesmaat aangeboden en zeker niet op de schaal waarop hij het nu met zijn nieuwe bedrijf kon doen.

Het probleem was Scarlett geweest. Tenminste, dat had hij gedacht. Toen miss Maureen overleed, had Scarlett het hele bezit geërfd: het grote huis, de tuinen, het zwembad, de stallen. Ze had niets tegen paarden maar ze was er minder dol op dan hij. O, wat was hij nerveus geweest toen hij zijn plannen aan haar presenteerde. Aanvankelijk was hij van plan het bedrijf op haar grond te vestigen, mocht ze daarmee akkoord gaan. Maar Scarlett had het hele idee een duwtje in een andere richting gegeven. In een paar uur tijd had ze haar advocaat de contracten laten opstellen om ruim drie hectare land, de stallen, de boerderij en de weidegrond voor een spotprijs aan Aden te verkopen. En ook nog zonder rente.

Dankzij zijn spaargeld en het snel toenemende aantal klanten was het allemaal na slechts één jaar van hem. Hij kon het soms zelf niet geloven. Hij was bang geweest dat ze hem zou uitlachen. Maar in plaats daarvan had ze hem zijn droom helpen vervullen.

'Aarde aan Aden!'